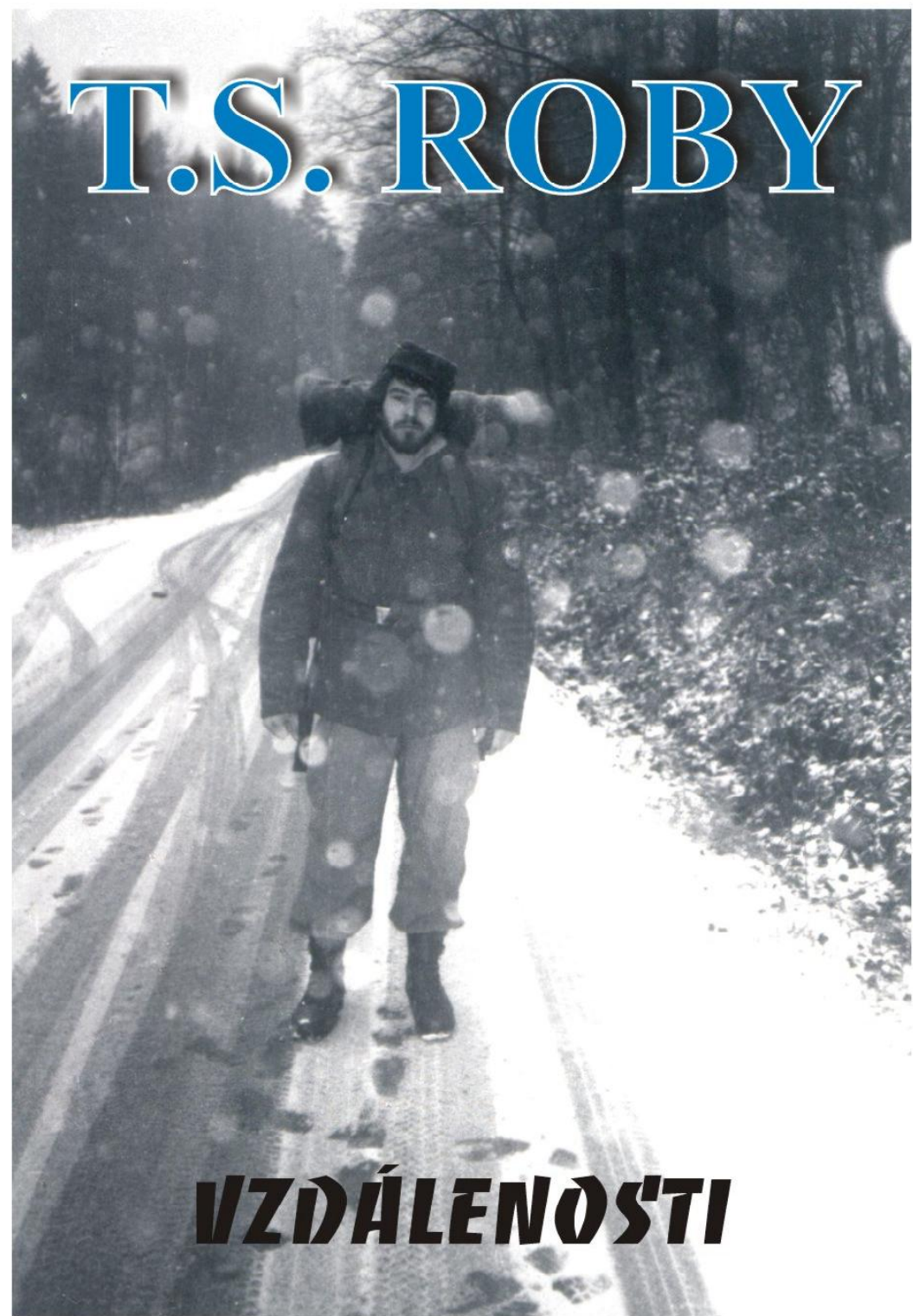

T.S. ROBY

VZDÁLENOSTI

Vydal Milda jako svou 15. publikaci
Náklad 100 výtisků
© Roby & Milda
(2003)

...Vod tý doby, kdy jsem napsal svoji první písničku, uběhlo mnoho času a mnohé se změnilo (tedy spíše jsem se změnil já sám).

Ovšem, navzdory času i rozumu jsem tady stále a nyní Vám předkládám něco z toho, co se vyklubalo v mé makovici v předešlém roce.

A to je právě to dilema. S každým novým, nadcházejícím rokem si říkám: "Lepší už to nebude, nejsou múzy, lidi jsou divný, ty seš taky divnej a konec konců, vždyť ani není vo čem a pro koho psát".

Ale nakonec to stejně vždy dopadá pořát stejně.

Tedy, že mě něco napadne, pak mě napadne něco jinýho, a tak z toho udělám písničku, pak druhou a najednou - ejhle - je tady deset - třináct, nových skladeb, s nimiž by se dalo něco dělat.

Takže udělám "CD" (proč by to taky mělo ležet někde v šuplíku, že jo?).

No, abych to teda shrnul. Tady vode mě máte několik dalších písniček, z nichž většina je přímo někomu věnovaná, anebo se alespoň dotýká chvíl, které jsem s "někým" prožil.

A doufám, že Vám jimi udělám radost.

A co bude zítra, či pozítří, to vážně netuším.

Možná, že zas něco napíšu.....

Roby

SEZNAM PÍSNIČEK

1. POZDRAV
2. TA ZEM, KAM MRAKY CHODÍ SPÁT (*VYSOČINA*)
3. VZDÁLENOSTI
4. VZPOMÍNKA NA LONI
5. FALEŠNÁ
6. NA PERIFÉRII
7. DÁLKY
8. VÁVRŮV SONG
9. VOBYČEJNEJ PŘÍBĚH NEDVĚDICKÝHO ČÍRY
10. POHODIČKA - POHODA
11. ČEKÁNÍ NA DÉŠŤ
12. PASÁČEK
13. TWEETY

Sazba: Milda

Grafická úprava: Milda a Roby

Korektury: Milda a Roby

Foto: z archivů Robyho

Kontakt: Milda Dvořák (T.O. Falešná karta)

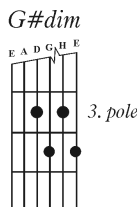
Tyršova 485, Nové Město na Moravě, 592 31

13. TWEETY

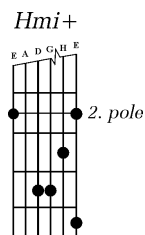
3.3. 2002

G,Emi,Ami,Ami7,D7,Ami,Ami7,D7,Hmi,Hmi+,G#dim,Ami,Ami7,D7,Ami,Ami7,D7,Ami,Ami7,D7,G,D7

- G Emi Ami Ami7 D7
 1. Rozevlátý vlas, závoj černých řas,
 G Emi Emi7 Ami Ami7 D7
 pod ním oči o kterých snil mnohdy každý z nás.
 Hmi E E7 Ami Ami7 D7 G
 Celý svět už dívku jménem "Tweety" zná.
 H Emi
 Když v lokále houstne dým a Božkov zavoní,
 A D7
 ani "Fous" už další rundou tuhle vílu nedohoní.

- G G6 D7 G G6 D7
 R₁: Dívka jménem "Tweety" je sluncem našich dní,
 G G7 C Cmi A A7 D7
 před ní louka plná kvítí bledne zívstí.
 G G6 D7 G G7 D7
 Týden když se krátí a čtvrtek začíná,
 G G7 C Cmi G D7 G Emi Ami Ami7 D7
 bez "Tweety" se neobejde žádná slezina.

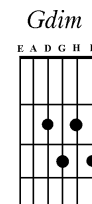
2. Mnohý křupan ze Zlína by naši "Tweety" chtěl,
 že ji hlídá "Kakadu", už nějak zapomněl.
 Tenhle pták je totiž gentleman a hráč.
 Kdo by sáhnul na "Tweety" je předem mrtvej muž,
 toho záhy stihne pěst a nebo vostrej nůž.
- R₂: "Kakadu" a "Tweety" - naše "megastar",
 srdcem celý Evropy je právě tenhle pár.
 "Kakadu" a "Tweety" - zobák na zobák,
 tam kde chybí tihle dva, pařba nemá šmak.
3. Kam ukládá investice "švec" i "barumák"
 to neuhád by ani soudruh "Špidla" nikterak.
 A kdyby snad, tak měl by v hlavě tunel velikej.
 U stolků když snědým pánům karta nepadá,
 kdopak asi z krupierů "Black Jack" dneska rozdává.
- R₃: Přeci naše "Tweety" které patří sál,
 takovej se nenarodil, co by ji snad obehrál.
 Copak naše "Tweety" - to je vážně kus,
 ona je tečkou za posledním tónem v tomhle blues.

Dívce jménem Tweety

1. POZDRAV

15.4. 2002

- E G# A E
 1. Pověz mi můj kamaráde, kam ses zatoulal.
 A E F# H7
 bude to už rok, co sebraly tě dálky.
 E G# A Gdim
 Podzim končí a já nemám důvod proč bych lhal,
 E A G#mi F#mi H7 E
 vždyť jsou bílý rána smutný jako já.

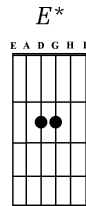

- E7 A E
 R: Protože cesty zavál sníh
 H7 E
 a k horám tvoje stopy nevedou.
 A E H7 E
 Je jedno místo prázdný u ohně i ve vlaku.
 E7 A E
 V hlavě zas biograf vzpomínek,
 H7 E
 co v zádech už mě nezebou.
 A E F# H7 E
 A do vlasů mi padaj vločky z bílejších oblaků.
2. Co zbejvá, nežli věřit klínům ptáků nad hlavou,
 že najdou tě a doručí můj pozdrav krátký.
 Tak doufám, že až napřesrok se s jarem ledy hnou,
 do vagónu v pátek nepolezu sám
- R: Zatím však cesty zavál sníh....
- R: Povídám cesty zavál sníh.....

Rošťákovi a Jarce

2. TA ZEM, KAM MRAKY CHODÍ SPÁT (VYSOČINA) 14.8. 2002

1. Jako stromy u cesty jsme krásně nazí,
 to když z jejich korun pláče podzim - král.
 A tolik krásy vůkol, že až v zádech mrazí,
 v pozdním odpoledni za vsí, opodál.

a někde před námi už slunce sílu ztrácí,
 pod košili chlad se vtírá čím dál víc.
 A my táhnem jako stěhovaví ptáci,
 za zády dvě čáry kolejnic.

R: Kde voní hnůj a seno ze stájí,
 kde oblohou mraky se honí, když hledají
 tu zem, kam půjdou spát.
 Těch přátel pár, co máš, ti jistě vystačí,
 a jak se znáš, ke hmatníku prstíky přitlačíš
 a rád pak podlehneš té touze
 a hladově a dlouze budeš hrát.

2. Dobře znáš tu příchuť němých okamžiků,
 těžký bágly sklouznou z ramen znavených.
 Stačí jenom zlehka dýchnout do uhlíků,
 abys cítil vůni kůry spálený.

Mlha tiše lehá do pavoučích sítí,
 časy teplých rán už dávno jsou ty tam.
 Už první mrazík na celtách se třpytí
 a nad hlavou máš hvězdný oceán.

5. Jsme každý jiný, snad kromě té kytary,
 ty v roli klauna, já blázen a každý z nás sám sobě král.
 Víš, lépe se snášejí rány a nezdary,
 když máš pár přátel co při tobě vždy budou stát.

6. Poslechni zpěváčku, vlož do strun dlaně
 a zahraj mi tesklivě, nejlíp, tak, jak to jen znáš.
 Zdravím tě pasáčku, zas odkvetly stráně,
 tvé stádo se rozrostlo, zítra je nespočítáš.

R: Jsme jenom tuláci...

Opět Pájovi - králi deparů

12. PASÁČEK

CAPO 3

21. 10. 2002

ANEB PÍSEŇ O TOM, ŽE TO NAKONEC STEJNĚ VŠECHNO DOBŘE DOPADNE

C Dmi G C Ami Dmi G Ami A7 Dmi G C Ami Dmi Emi Ami Emi Ami

Ami G Ami Emi

1. Známe a neznáme se potulný zpěváčku,

F G Ami

pasáčku beránků, kteří tvým veršikům naslouchají.

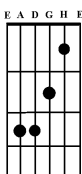
G Ami Emi

Kolikrát míváme se, podobni obláčkům,

F G Ami

jindy zas tvé cesty s mými se prolínají.

Fmaj7

2. Jsi ikonou bez jména v šedivém ostění,

to nejspíš rozverný rarach tě z plezíru namaloval.

Tvá duše zazděná je tichým vězením

v zajetí vzpomínek na "kdysi" zůstals' tu sám.

F

G

R: Jsme jenom tuláci v notových osnovách,

Fmaj7 Emi7 Ami

co z reálu utíkaj pryč.

F G

Do pekla blízko i ráj nadosah

Ami G Ami

a ve vínku houslovej klíč.

C G C

Snad proto, že stejná sudička věštila nám,

F G Ami D F Emi Ami D F Emi Ami G F Emi Ami G Ami

tak můj i tvůj osud je v akordech zašifrován.

3. Kolik je bezmoci, pravdy i zklamání,

jen kousíček naděje nějak mi schází v tvých písních, jež znám.

Marné je po nocích bezesné čekání

na štěstí, které snad nad ránem připospíchá.

4. Jednou budeme prázdní - dvě měsíční krajiny,

papíru svěříme pocity, které se vyřknout nedají.

Podívej, na zdi veliké hodiny

nám z koláče života zákeřně ujídají.

R: Jsme jenom tuláci...

R: Kde voní hnůj...

3. Napůl blázen, trochu bloud a trochu kacíf,
věčně nacházíš a ztrácíš tenhle kraj.
A proč o sobotách k nádražím se vracíš
s partou cvoků, co tě dávno znaj.

Tak ještě mnohá z písní ve strunách je skrytá,
okna skromných samot zháší svítání.
V hrnku vystydla nám káva nedopitá,
údolím vlak k Rožné uhání.

R: [:Kde voní hnůj...

...pak podleheš...hrát:] 3x

...Kamarádům z osady
Falešná karta

3. VZDÁLENOSTI

6.6. 2002

- C** **Emi**
1. Zase vstávám z postele a netvářím se vesele
F **G**
i brzké ráno za okny dnes nemá vlídnou tvář.
C **Emi**
Žaludek se bouří hlady, mozkiem táhnou dlouhé řady
F **G**
schizofrenních myšlenek - můj skromný inventář.
- C** **Emi**
2. V němé roli pierota jsem jen stínem svého stínu,
F **G7**
vnáším tiše do života tuhle všední pantomimu.
C **Emi**
Okamžiky, které přijdou, jako bych už někdy prožil,
F **G7** **C**
v přeplněných ulicích pak připadám si neskutečně sám.
- C** **G**
R₁: Dělí nás jen numerické vzdálenosti cest,
F **C** **G**
lemované květy všedních dnů a velkoměst- hodně zblízka.
C **G**
Jsme nevolníky Matrixu jež obklopuje nás
F **C**
a dost možná chudí pocestní, co maj na sebe čas,
G
když se jim stýská.
3. Z ničeho až do krajnosti přibývají vzdálenosti
od člověka k člověku a rostou stále víc.
Pod nánosem bláta, špíny, svádíme své malé boje,
někdo s větrnými mlýny, druhý zase má to svoje štěstí.
4. Malé štěstí, velkou kliku, kamaráda na radnici,
a kdo chrápe na chodníku, dál zůstane na ulici spát.
Není toho zrovna málo, o čem bych chtěl ještě zpívat,
podělit se s těmi, kteří berou život kolem jako já.

R₁: Dělí nás jen numerické...

Tak zaplatil jsem, odcházím a vrchní zavírá,
nemá cenu zbytečně se přít.
Na ulicích kaluží i bláta přibývá,
je pondělí a musí to tak být.

R: Čekání na déšť...

4. Ospalá a trochu fádni ubytovna k ránu
dělníky do práce vyhání,
i sousedka od naproti vrátila se z flámu,
a můj song v "Cé-dur" skončil svítáním.

F **Emi** **Dmi**
Dozpěv: Čekání na déšť mnohdy bolí víc než loučení

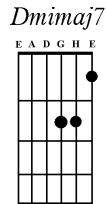
...Pájovi Nevřelovi

11. ČEKÁNÍ NA DÉŠŤ

1.9. 2002

[: C Emi Ami C:]

1. Chystalo se k bouři a já u "Dollyho" seděl
a z kamarádů žádný nepřišel.
U výčepu opilý host do neznáma hleděl
a já mu tak trochu záviděl.

Jak tak pěkně, odevzdaně - knírek od piva
nevědomky otřel o rukáv.

Napadlo mne, co mu schází, či snad přebývá,
a že chlast je nebezpečnej kamarád.

- R: Čekání na déšť mnohdy bolí víc než loučení,
obvzlášť, když tě zraní ten, kohos' měl rád.
Těžko je vstát, když nemáš ani sílu k placení,
znuděný číšník zívá, šel by taky spát.

2. Tak koupil jsem si tyčky - ty dlouhý, co mám rád
a nad pátým překvapil mě spleen.
Pak vypůjčenou tužkou na tácek začal psát
pár veršů písmem neurovnaným.

Múzy chodí nečekány, potichu jak sen,
snad proto se tolik písní zpívá.
Přilétnou-li ke mně, pak to není každý den,
právě teď však jedna někde se tu skrývá.

R: Čekání na déšť...

3. Vtom oblohou znenadání prolít dlouhý blesk,
a zabodnul to někam za Fryšták.
První kapky pleskly o zem, spláchly všechn stesk,
já vystřízlivěl - ani nevím jak.

5. Ze století do staletí žijeme a umíráme,
perspektivu našich dětí zvyšujem a probíráme dál.
Zlepšujem a vyvíjíme stále nové lepší věci,
netuše však zhola, že jsme Nerudovi Ivové v kleci jatí.
6. A někde na druhý straně naší krásný, modrý země
sviští kulky dnem i nocí, žádná z nich však ke mně nedoletí.
Koho by dnes zajímaly osudové vzdálenosti
mezi státy, kontinenty, mezi lidmi -ó když my se máme.

R₂: Na galaktickém milníku pak ke všem vzdálenostem
bude psáno, že jsme tady byli, ale že jsme žili po svém.
A kdybychom chytrí byli tak bychom si tu pobýli
o nějakou miliardu pozemských let dýl.

R₁: Zatím nás dělí jenom numerické...

4. VZPOMÍNKA NA LONI

2.9. 2002

D **Hmi**
 1. Tak, co s tím, holka uděláme, léto folkem voní
G F#mi Emi7 A7
 a z venkovské tancovačky vracejí se páry,
D F# G D
 vzpomínám jak touhle dobou potkal jsem tě loni,
E7 (G) F#mi Emi7 A7
 levný make-up smáčely dvě uplakaný čáry.

Vyprávěla jsi mi příběh, vážně nebyl k smíchu,
 a pak jsem tě konejšivě do náruče vzal.

Pronajatá garsonka se stala studnou hříchu,

G F#mi Emi7 A7 D
 uteklas' mi časně z rána, kdy jsem ještě spal.

G F#mi Emi A7 D
 R: Dá se to tak říct a docela to sedí,
G E7 G A7
 že jsem oné vlahé noci uklouz' na náledí.
G F#mi Emi7 A7
 Je už jedno, kdo z nás dvou se více provinil,
G F#mi D Hmi Emi Emi7 A7 D
 víš - já nebyl tím, kdo lásku vzdal a pole vyklidil.

2. Tak, co s tím, holka uděláme, když jsme se tak sešli,
 a na trapný mlčení si nemá cenu hrát.
 Do "taverny" na skleničku pozval bych tě, chceš-li,
 na chodníku ve tři ráno nechce se mi stát.

R: Dá se to tak říct...

3. Tak, vykašlem se na to, holka léto folkem voní,
 nabízím mu opět svoji mrzkou duši všanc.
 Schováme si, každý zvlášť svou vzpomínku na "loni"
 jsem si jist, že jenom takhle neztratí svůj glanc.

R: Dá se to tak říct...

Drobkovi**10. POHODIČKA - POHODA**

někdy v létě 2002

C G7 C
 Seděly a chlastaly a čurbes dělaly
G7 C C7
 tři děvčata u "Bayera"- všechny vožralý.
F
 Pohodička, pohoda
C
 blondýnečka z Bělova,
F
 ze Štěrkače bruneta,
C G7
 co je pěkně ujetá.
C G7
 A z Kolonky holka pleti snědé,
C C7
 kromě čórky nic víc nedovede.
F C G C G C
 Pohodička, pohoda, pohoděnka.

9. VOBYČEJNEJ PŘÍBĚH NEDVĚDICKÝHO ČÍRY

rok 2002

1. ^C Není to tak dávno, ^G snad jen roků pár, ^C
^F to jezdili jsme do Vlčkové ^C na náš ^G countrybál.
^F Tam bejvávalo ^C veselo a ^G chlastu plnej bar
^C a spousta ^F hezkejch ^C holek a ^G třískot do ^C kytar.
2. Jo, tehdá jsme zas vyrazili s partou toulavou,
cestou lesů, hor a strání - cestou zdlouhavou.
Když Steve rozkop' lítačky tak saloon prudce ztich,
jó - přijeli zas "Hobousi" s písni na rtech svých.
3. Hned vytáhly se pádla a začalo se hrát,
v tom divnej, divnej chlápek nás na rum začal zvat.
Měl kolem krku korále a řepu šedivou
a smrděl dálkou jako my, ohněm a slaninou.
4. Nám hned se chlápek zalíbil, tak jsme to zapili
a vod večera k ránu jsme těžce pařili.
Když přišla správná chvíle, tak vlítli jsme na sál
a když dohrála kapela, tak pařili jsme dál.
5. Tenhle vobyčejnej příběh se doopravdy stal.
Vím - nebude vás mnoho, koho by zajímal.
Nic víc už na něm není, co stálo by za zmínku,
však pro pár lidí jistě znamená hezkou vzpomínku.

**Všem, co pamatujou ty skvělý
časy na Vlčkové**

5. FALEŠNÁ

CAPO 2

někdy v r. 2001

- Předzpěv: ^C Kudrnáč na basu ^{C7} hrál jako čert
^F šedivec s ^G chřastidly byl samej žert
^{E7} blondák zas ^F drobátko ^C falešně hrál
^F poslední - ^C tělnatý byl ^G jejich ^C král
1. ^C Neznám snad nikoho, kdo by je neměl rád,
tu partu, co se umí s ^{D7} akordama ^G přát.
^F Když se v sále sešeří, ^G ví už ^{Emi} každ' ^{Ami} tremp,
^F že začne ^G palba ^F prapodivnejch ^G kytarovejch temp.
- R: ^C Kluci hrajou jak ^F maj, jak ^C uměj a ^G znaj
a věz, že noci s nima bejvaj ^G dlouhý.
^F Vždyť já už ^G dobře znám ^{Emi} chuť ^{Ami} nedospalejch rán
^F i ^C flámů po ^{Dmi} nichž ^C na ^{D7} prstech ^G ti zbydou ^G černý šmouhy.
2. Kdo v emblém "hada" s "esem" nestyděl si dát
a přeci životem jít poctivě a hrát.
Vždyť život sám je karbaník, co hadí prsty má
a z pod rukávu pokrčený karty rozdává.
- R: Kluci hrajou...
3. Až z kopců do údolí dejchne severák
a někde vod Tišnova zaburácí vlak,
dám do pouzdra kytaru a prohrábnu si vous,
v hlavě nápěv falešnej a třeba vod "Hoboes".
- R: ^C Kluci hrajou....šmouhy bolavý

6. NA PERIFÉRII

8.4. 2002

- D**
 1. Soumrak město pohltil
G6 D
 a na periférii
Emi Emi6 D
 nás zastihnul zas pátek jako dřív.

Z nás každý rázem odhodil

- G6 D**
 břímě starostí,
Emi Emi6 D
 co tíží jako stráž loňský snů.

2. Co vlaků do těch dálek
 míří každým dnem,
 to ví snad jenom starý viadukt.
 On přečkal běs dvou válek
 a do kamenných stěn
 dnes křídou čmárá ze vsi každý kluk.

- Emi6 A7 D**
 R: A v brázdách usínají květy podbělů,
Emi Emi6 D
 zas půjdem vlhkou trávou někam dál.
Emi6 F#mi Hmi
 A s námi, ti co znají cesty k tunelům,
G Gmi Gmi6 D
 tou tratí, kde vlaky mají pohyblivej řád.

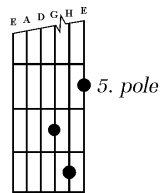
3. Co skrývá kraj mýtů,
 kde zastavil se čas,
 prozradí až sluncem ráno příští.
 Snad hejna netopýřů
 a lomy kolem nás,
 kde proud vody o skály se třístí.

D7

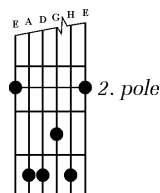
- R: A v brázdách....

G6 F#mi* Emi D
 Mezipěv: Možná se ti vrací jeden z příběhů co znáš,
E E7 Gmi6 Emi7 A7 D
 nechytíš je do dlaní, ale podívej - jsou v nás.

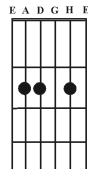
F#mi*

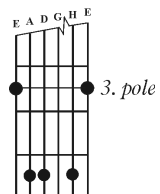
G6

Emi6

Gmi6

Tak tohle je ten přízrak
 co všem hrůzu nahání
 a z kopců ptáky, lesní zvěř
 i trampy vyhání.

R₁: Tak ještě do konvičky...

4. Jaro znova pomalounku
 lehá do strání,
 konečně ta svinská zima
 už je za námi.
 Za pahorky v dálce mizí
 strašidelnej chór,
 to Vávra se svým spřežením
 opouští lúno hor.

R₁: Tak ještě do konvičky...

5. Jenom počkej, trpaslíku
 až tě jednou chytí,
 pověšej tě na první strom
 jak kus flákoty.
 V pekle už se nedočkavě
 těší na tvý vytí,
 jářku, tam ti, milej Vávro
 pěkně zatopí.

R₂: Děd Cája pošoupl si kytaru do klína,
 v ohradě Caringtonův bělouš už se vzpíná.
 Kolem boudy natáhneme žiletkovéj drát
 a v prdel at' nás políbí i Vávra - kamarád.

Kamarádu Gustavu Vávrovi
z osady Orleán

8. VÁVRŮV SONG

2.5. 2002

1. **C**
Na východní straně hor,
G C
kde smůlou voní vzduch,

tam prej v lese "Vávrholci"
G C C7
řádí strašnej duch.
F
Říkají to staří pardi,
C
co Hostýnky znaj.

Já jim, ale nevěřím,
G C
a tak kytáro hraj.

C7 F C7
R₁: Tak ještě do konvičky ulej drobet vína,
F
na starý "Duchně" občas bejvá děsná "hlína".
B
Do svítání budem bouřit a svou píseň hrát,
C7 F G
ať nám vleze na záda, kdo nemá trampy rád.

2. Když prosinec zastudí
a spadne první sněh,
můžeš spatřit v údolí
postavu na saních.
Štěkot psů a strašnej řev
se nese do všech stran.
to nebude, chlapče přelud,
nýbrž Vávra sám.

R₁: Tak ještě do konvičky...

3. Po širokým okolí
zní něžný Vávrův hlas,
i víno chytá hnědku
a rum promění se v kvas.

R: A v brázdách.....

4. Kdo z přátel co jsi míval
zůstal jakej byl?
Život nelze obejít jen zkratkou.
Chvil dávných - náhlý příval
oči zarosil,
dál tlačíš káru s Albínem a Katkou.

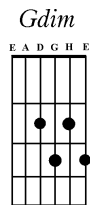
R: A v brázdách.....

Dozpěv: Soumrak město pohltil
a na periférii
nás zastihnul zas pátek jako dřív.

7. DÁLKY

4. 12. 2002

- Emi Hmi**
1. Podzimní dny bejvaj krátký
Emi Hmi
jsou jako mý loučení.
C Hmi
Z města když vracím se zpátky
Ami H7
vstříc lesům, horám vzdáleným.
Emi Hmi
Konec je chvílím i břehům
Emi Hmi
zlacenejch žárem těch dní.
C D
Zima už čeká, zamrzne řeka
Gdim H7
a píseň léta odezní.

2. Obzorům do oken zírám,
rizika cest - ty už znám.
To díky nim v srdci skrývám
růžici světovějch stran.
Sám nejlíp víš, jak to bejvá,
když kola vlaku se hnou.
Mám sny Marka Twaina a písni hejna,
C D Emi
co napsal někdo přede mnou

- G D**
R: Kdo nám dal do vínku dálky,
G D
kdo určil směr, kterým plout.
C Hmi
Žít život svůj bez zahálky,
C D D7
rozbít a zpřetrhat řetězy pout.
G Hmi
Tu sílu dál v sobě nosí,
C Hmi
kdo nezná bázeň a strach.
C D
[: A celkem vzato má jen to bláto,
C D Emi
jež vláčí s sebou na botách:]

3. Netoužím znát všechny cíle,
nevím, kam mý kroky jdou.
Netuším, kde příští chvíle
mě zrovna dnes zastihnou
Teď odkvetlou strání se loudám
a se mnou můj dlouhej stín.
listopad - blázen očesal rázem
poslední zbytky jeřabin.
4. Nakonec nic na tom není
sbalit pár cajků a jít.
U přátel nalézt- pochopení,
seš tulák a co víc můžeš chtít.
Tak navzdory prokřehlým prstům
kytaře uloupíš tón.
Na nebi zbývá měsíce skýva
a nocí plane Orion.

R: Kdo nám dal...